

vejede af det gode, den havde bragt Menneskene. I hvert Fald — som Pastor Blomberg rigtigt havde sagt det forleden i sin Tale i Skoven — Nordboerne, i det hele Germanerne, havde en særlig Grund til i det mindste at vise Kristendommen Ærbødighed, da det dog var den, der havde udfriet dem af Barbariet. Den havde formet Stammens Aand saa at sige fra Barnsben; den var dens aandelige Modermælk, som aldrig vilde kunne rinde den helt af Blodet.

Men hvad Behov havde man iøvrigt for historisk Bevis? Det var jo netop, hvad der var gaaet op for ham hin Nat paa Dampskibet over Kattegat, at der med Kristendommen maatte være aabnet Mennesket en ny Kraftkilde, siden den havde kunnet indgive hans gamle, værkbrudne Moder en saa mægtig Offervilje. Selv om man gik ud fra, at den kristne Tro paa en faderkærlig Styrelse kun var en smuk Drøm, den havde jo dog i dette som i Millioner af Tilfælde godtgjort sin Betydning for Menneskenes Velfærd. Men hvorfor forresten tvivle? Følte han ikke for sit eget personlige Vedkommende stærkere og stærkere Umuligheden af i Længden at holde Livsmodet og Livskræfterne oppe uden Bistand fra det Hinsidige? Og bragte ikke snart sagt hver Dag nye Vidnesbyrd rundt om fra Tidens mange Frafaldne om den samme Trang til en Gud, en himmelsk Trøst?

Blandt de Bøger og Ugeskrifter, hvormed Hofjægermesterinden stadig havde forsynet ham, var ogsaa Poul Bergers „En Jakobskamp“, som han havde hørt saa meget om i København men først nu havde faaet læst. Det store Bekendelsesdigt, der var skrevet i en kunstnerisk eftergjort, gammeltestamentlig Stil, havde grebet ham stærkt. I en af de Sange, hvori Forfatteren direkte tog